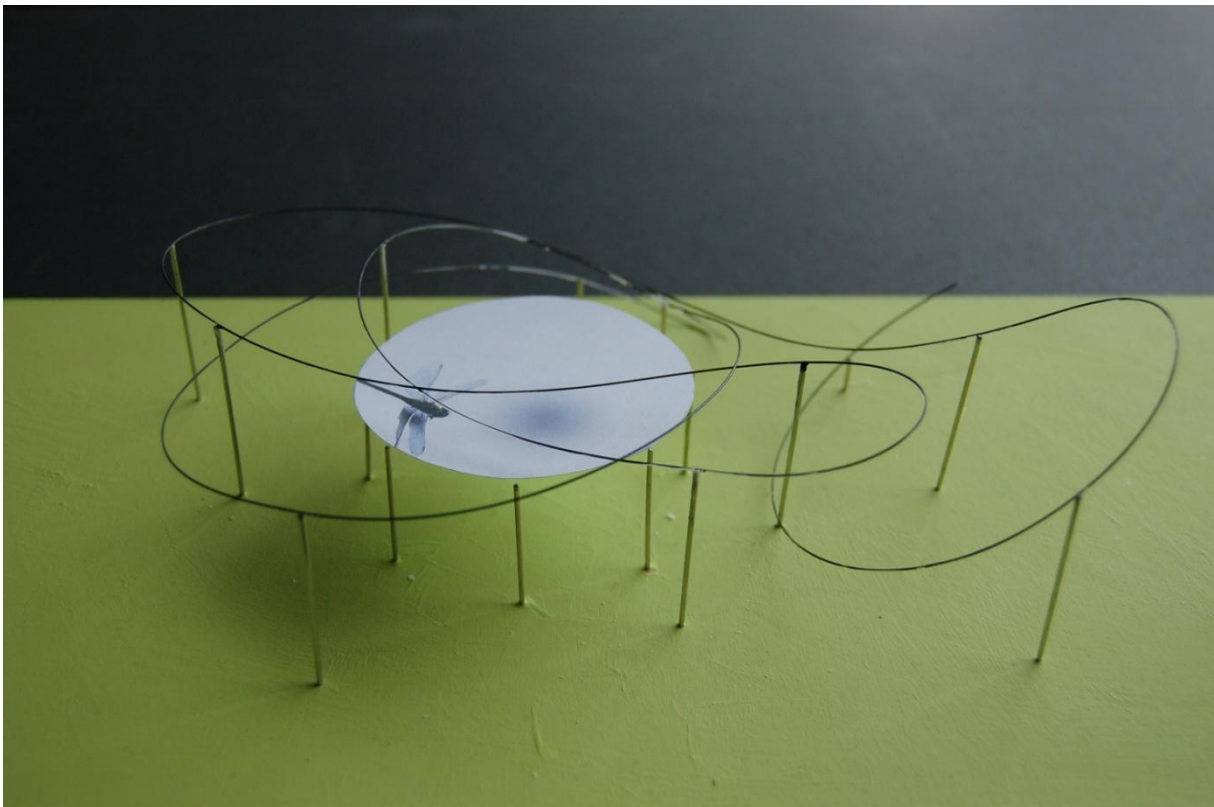

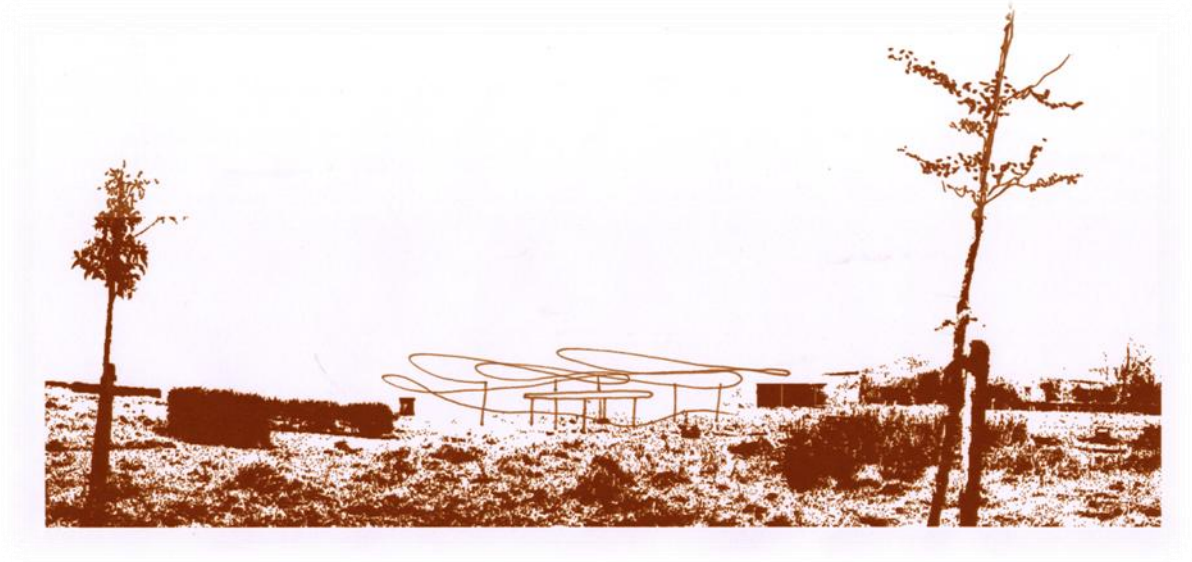
Flyways / Touching the Void [Een leegte die niets dan volheid is]**Lucht - Reconstructie van een vliegweg van een waterjuffer.**

Materiaalbeschrijving installatie 'Flyways - Touching the Void'

Tussen de vijver en de U-vormige haag wordt een constructie geplaatst van een aantal metalen staven die elk aan de top doorboord zijn (of voorzien van een rond opgelast ringetje). Door dit gaatje bovenaan wordt op, verschillende hoogtes, een ijzerdraad geleid. Deze draad volgt een tracé: een vliegweg van een libel. Centraal bevindt zich een cirkelvormige digitale print, (met een diameter van maximaal 3 meter), die door middel van vier staven op de hoogte van 1m20 (geplaatst naar de vier windrichtingen), horizontaal is opgespannen. De ronde print fungeert als middelpunt en schept een optisch veld. De metalen staven, die de draad dragen, worden uitgezet rond de cirkelvormige print, tussen vijver en ronde haag. De draad, die de vluchtweg toont, verwijdt zich van het centrale veld tussen de twee natuurlijke polaire plaatsen: vijver en haag.

Maquette installatie 'Flyways - Touching the Void' 2009.

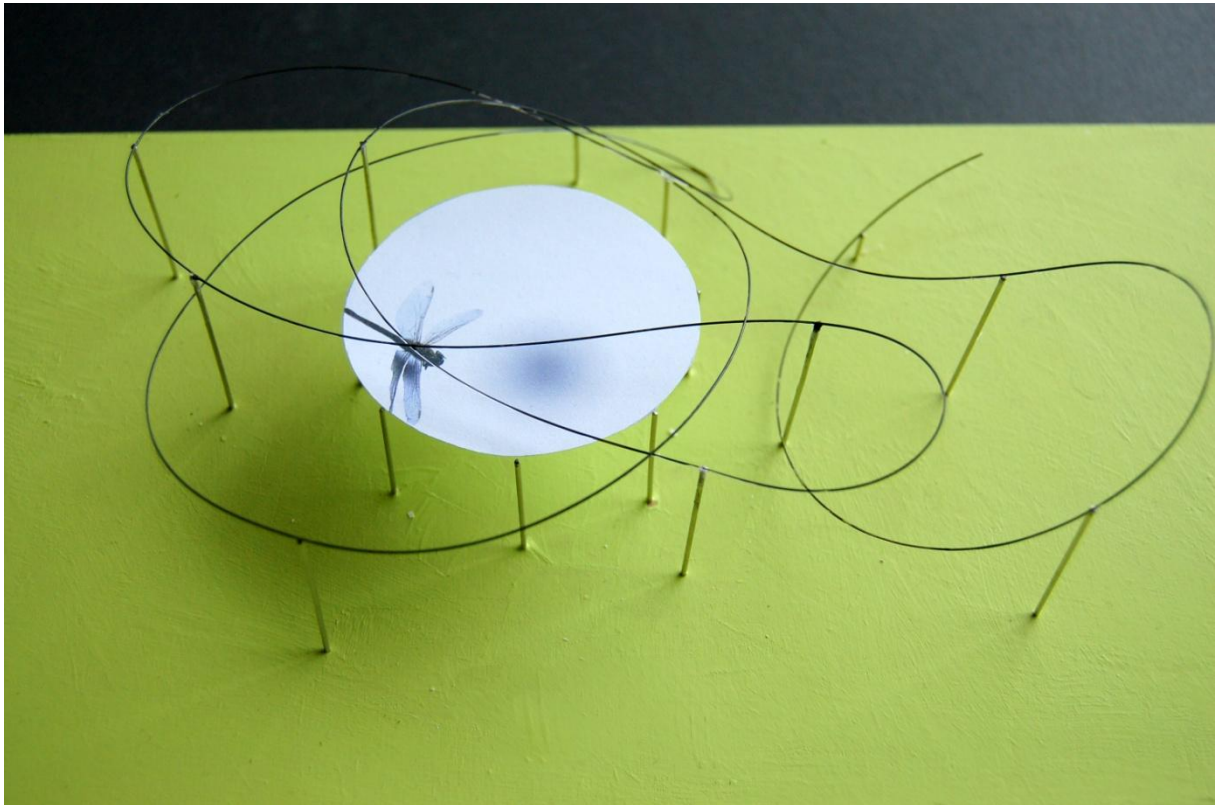
Situatieschets plaatsing installatie 'Flyways – Touching the Void' Nieuwolda 2010.

Inhoudelijk over de installatie

Lucht is meer dan wat wij er ons soms van voorstellen. We slaan er meestal geen acht op omdat het niet tastbaar is, wel eerder merkbaar. Echter is het ervaren van lucht als 'leegte' louter schijn. Het is een niet tastbare gelaagdheid, een ondefinieerbare ruimte. Luchtlagen fungeren als geleiders. Het zijn informatiewegen. De oude Kelten benoemden 'lucht' als 'Beienweg'. Het was dus een ruimte waarin mens en dier hun routes hadden bepaald. In de Chinese filosofie, met zijn bewegingstoepassingen zoals met de Tai ji chuan, wordt lucht gezien als een concrete massa, een materie waarin het lichaam zich in beweegt in tijd en ruimte. We zouden dit ons kunnen voorstellen alsof ons lichaam voortschrijdt in water, in een constante 'flow'.

Afbeelding van digitale print op cirkelvormig veld

Maquette installatie 'Flyways - Touching the Void' 2009.

'Een libel vliegt niet maar wordt gevlogen'.

Het is voor insecten zoals de waterjuffer vanzelfsprekendheid dat zij opereren in dit vacuüm dat hen letterlijk 'draagt'. Het is hun ware biotoop. Een libel is daardoor vereenzelvigd met het element 'lucht'. Het is een deel van hun identiteit en onze verwondering over het speelse gemak over hoe ze zich verplaatsen in de ruimte. Daarom het citaat 'Een libel vliegt niet maar wordt gevlogen'.

Libellen zijn nomaden die zich duizenden kilometers ver verplaatsen, (van uit Afrika naar India b.v.). Het zijn massale migraties die zich over de continenten strekken en in de lagen lucht over de aarde.

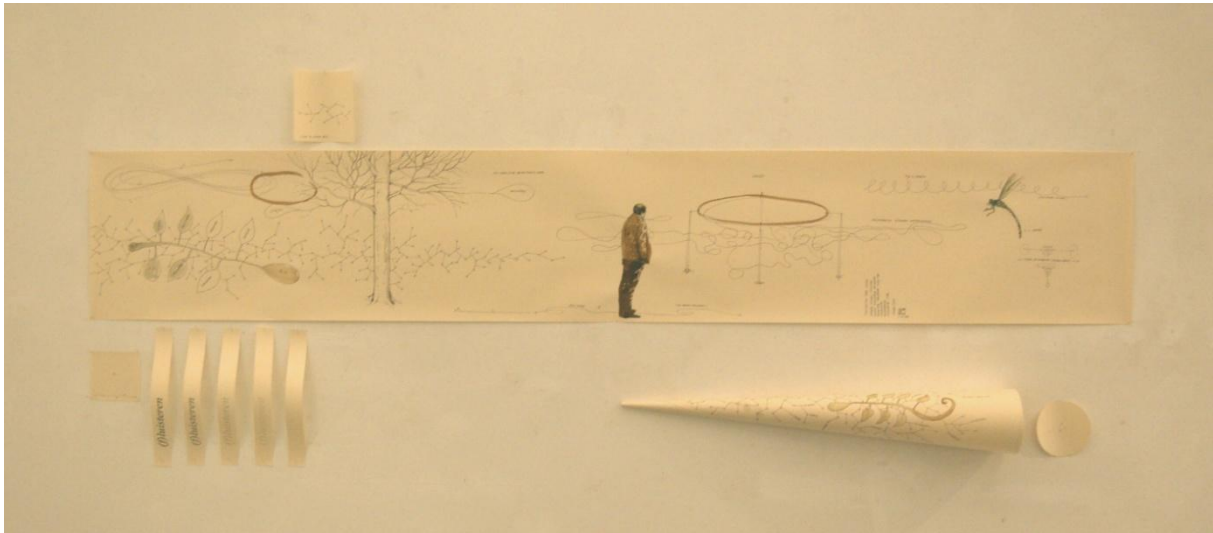
'Het zichtbaar maken van een spoor' - reconstructie van een vliegweg waterjuffer.

Het optekenen van vluchtwegen van libellen op papier maakt je een aandachtig observator die de onmacht beseft om tot een echte registratie te komen door de snelheid en de schijnbare wispelturigheid van het tracé van het dier. De registratie lijkt op het eerste zicht een grillig lijnenspel tot je in hun vlucht een structuur herkent.

De libel en de waterjuffer belichamen het idee van transformatie. Tijdens het ontpoppen, transformeren ze tot een ander wezen: vliegende juwelen die zich in een eigen territorium bewegen. Hun relatie met water is bijzonder.

Er bestaat een samenspraak tussen het labrynt en de vliegweg van het insect. Het labrynt ontstaat vanuit de spirituele noodzaak om o.a. een levensweg, een inwijdingsroute te symboliseren.

Ratio><intuïtie. De schijnbare grilligheid van de vlucht van het insect vergeleken met het pad naar de kern van het labrynt, toont een polariteit tussen beide: dieren leven volgens een innerlijke wijsheid, de mens volgens een zoeken naar wijsheid.

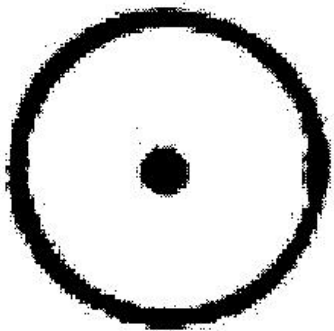

Tekening werkschets 'Flyways - Touching the Void' 210 cm x 100 cm Stefaan van Biesen december 2009.

De leesbaarheid van het vluchtige

Door een relatie aan te gaan met het bestaande labyrint, toont men een ander pad dat komt uit de natuurlijke wereld volgens ongeschreven wetten. Het is het leesbaar maken van een spoor. Door deze weg te volgen wordt de leegte aangeraakt, worden we er ons van bewust.

Een Symbool als uitnodigend gebaar, het middelpunt als uitdijende vlek.

De ronde digitale print van de waterjuffer, in het midden van de installatie, verwijst naar het aloude symbool van het element 'lucht'. In deze print is het middelpunt echter even van het centrum verlegt en suggereert het een trechtervormige tunnel naar een ander soort van virtuele dimensie, waarrond het insect cirkelt.

De gedachte is het middelpunt en haar omtrek is oneindig.